

Elin Hilderbrand

Romanų „Tobula pora“,
„Miestelis prie vandenyno“, „Dvynės“ autorė

28 VASAROS

ROMANAS

TYTO ALBA

Elin
Hilderbrand

28
VASAROS

R O M A N A S

Iš anglų kalbos vertė
Ieva Albertavičienė

VILNIUS 2021

Elin HILDERBRAND
28 SUMMERS
Little, Brown and Company,
New York, 2020

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinių, esančių bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Copyright © 2020 by Elin Hilderbrand
© Ieva Albertavičienė, vertimas į lietuvių kalbą, 2021
© „Tyto alba“, 2021

ISBN 978-609-466-575-2

Prologas
ŠEŠTA DEŠIMTIS

Vasara # 28: 2020

Apie ką kalbame 2020 metais? Kobi Braentas, Covid-19, socialinė distancija, Zoom, TikTok ir... Prezidento rinkimai. Šalies susiskaldymas. Skirtingos nuomonės. To apstu visur: žiniuose, vėlyvo vakaro pramoginėse laidose, laikraščiuose, internete, internete, internete, kokteilių vakarėlių pokalbiuose, universitetų miesteliuose, oro uostuose, eilėje „Starbucks“ kavinėje, prie baro kavinėje „Margaritavila“, sporto klube (vyrukas, šeštą ryto užlipęs ant bėgtakio, įjungia televizoriaus kanalą „Fox News“; moteris, atėjusi septintą ryto, iš karto perjungia „MSNBC“). Dėl to vaikai nustoja kalbėtis su tėvais, poros skiriasi, kaimynai susipyksta, vartotojai boikotuoja, darbuotojai meta darbą. Kai kurie džiaugiasi, kad gyvena tokiu jaudinančiu metu, jie padidina garsą, neatsitraukia nuo televizoriaus ekrano. Kitiems jau mirtinai įgriso, jie išjungia televizoriaus garsą, atsiriboja. Jei dar nors vienas žmogus paklaus, ar jie ketina balsuoti...

Pasirodo, šiais metais yra dar viena istorija, apie kurią niekas negirdėjo. Ji prasidėjo prieš dvidešimt aštuonias vasaras ir tik dabar, 2020-ųjų vasarą, saloje, nutolusioje nuo kranto keturiasdešimt aštuonis kilometrus, artėja prie pabaigos.

Pabaiga. Turint omenyje aplinkybes, atrodo, kad pradėti reikia būtent nuo jos.

Melore Blesing sako savo sūnui Linkui:

– Trečiame stalo stalčiuje yra vokas. Kairėje pusėje. Stalčiuje, kuris stringa.

Jie visi stringa, – pagalvoja Linkas. Mamos namelis stovi siauroje žemės juostoje tarp vandenyno ir tvenkinio; tai privalumas. O trūkumas – drėgmė. Šiame name gerai neužsidaro durys, niekada neišdžiūsta rankšluosčiai, o atidarius pakelį bulvių traškučių geriau iškart visus suvalgyti, nes po valandos jie neteks traškumo. Linkui sunkiai sekasi atidaryti stalčių. Turi jį kilstelėti ir krutinti į šalis, kad pagaliau prasivertų.

Stalčiuje pamato gulintį vienintelį voką. Priekyje parašyta: „Prašau paskambinti.“

Linkas sutrikęs. Tikėjosi ne to. Manė rasiąs mamos testamentą arba sentimentalų laišką su išmintingais patarimais ar nurodymais pamaldoms.

Linkas atplėšia voką. Viduje – siaura popieriaus juostelė. Jokio vardo, tik telefono numeris.

Ką man su juo daryti? – svarsto jis.

„Prašau paskambinti.“

Gerai, – pagalvoja Linkas. Bet kas atsilieps? Ir ką Linkas turėtų pasakyti?

Jis paklaustų mamos, bet jos akys užmerktos. Ji vėl užmigo.

Linkas išeina pro galines namelio duris ir pasuka į smėlio keliuką, einantį šalia Maekomito tvenkinio. Nantakete birželis – saulėta, devyniolika laipsnių šilumos, tad naktys ir anks tyvi rytai dar vėsūs, nors tarp nendrių jau žydi vilkdalgiai, lygaus kaip stiklas tvenkinio paviršiuje plūduriuoja porėlė gulbių.

Gulbės susiporuoja visam gyvenimui, – mąsto Linkas. Dėl to moralės prasme jos visada atrodo viršesnės už kitus paukš-

čius, nors kažkur skaitė, kad gulgės svetimauja. Reikia tikėtis, kad tai tik melaginga žinutė internete.

Kaip ir dauguma vaikų, gimusių ir užaugusių šioje saloje, nuostabų gamtovaizdį Linkas laikė savaime suprantamu dalyku. Taip pat ir mamą laikė savaime suprantamu dalyku, o dabar ji miršta būdama vos penkiasdešimt vienu. Melanoma metastazavo į smegenis, mama apakusi viena akimi. Ryte prasidės paliatyvioji slauga namuose.

Linkas verkė kalbėdamasis su daktaru Saimonu ir vėl pratrūko paskambinęs į Nantaketo hospisą.

Vyriausioji medicinos sesuo Sabina mokėjo kalbėti raminaimai. Ji paragino Linką būti su mama visą „pereinamąjį laikotarpį“. Tai buvo atsakymas į jo prisipažinimą, kad nežino, kaip reikės be jos gyventi.

– Man tik devyniolika, – pasakė jis.

– Galėsi dėl to jaudintis vėliau, – atsakė Sabina. – Dabar tavo užduotis – būti su mama. Parodyti, kad ją myli. Išeidama ji pasiims su savimi tavo meilę.

Linkas suspaudo telefone numerį, užrašytą ant popieriaus skiautės. Regiono kodas nepažįstamas, tikrai *ne* 206 – Siatlo, kur gyvena jo tėvas. Linkas neįsivaizduoja, kas tai galėtų būti. Linko seneliai mirę, o dėdė Kuperis gyvena Vašingtone. Kupas skiriasi su savo žmona Eime; tai jau penktos dėdės Kuperio skyrybos. Praėjusią savaitę, kai Melorei dar pasitaikydavo minčių aiškumo ir humoro akimirky, ji pasakė: „Kupas tuokiasi ir skiriasi taip, kaip kiti žmonės valgo trapučius *Triscuits*.“ Kupas pasiūlė atvažiuoti, kai Linkas jau nebeįstengs susidoroti vienas. Tai gali nutikti netrukus, gal net rytoj.

Ar mama turi daugiau draugų ne saloje? Ji nustojo bendrauti su Lelanda, kai Linkas dar mokėsi vidurinėje. „Ji man – mirusi.“

Gal tai naujas Lelandos numeris. Būtų logiška; jos turėtų susitaikyti prieš pat pabaigą.

Bet atsiliepia vyras.

– Džeikas Maklaudas, – sako jis.

Linkui prireikia akimirkos, kol susivokia. *Džeikas Maklaudas?*

Jis išjungia telefoną.

Jis toks apstulbęs, kad net nusijuokia, tada atsigręžia į galines namelio duris. Ar tai koks nors pokštas? Jo mama tikrai turi humoro jausmą, bet ji – sąmojinga, o ne linkusi krėsti išdaigas. Vargu ar Melorė prašytų Linko prieš pat jos mirtį paskambinti *Džeikui Maklaudui*.

Tikriausiai yra koks nors paaiškinimas. Linkas dar kartą palygina numerį ant popieriaus skiautės su numeriu telefono ekrane, tada patikrina regiono kodą, 574. Indiana – Mišavoka, Elkartas, Saut Bendas.

Saut Bendas!

Linkas sukikena. Atrodo kaip išprotėjęs. Kas čia *darosi?*

Tą akimirką pradeda skambėti telefonas. 574 kodas, tas vyras atskambina. Linkui norėtusi leisti, kad įsijungtų balso paštas. Įvyko didžiulis nesusipratimas. Sprendžiant iš visų duotų interviu, Džeikas Maklaudas atrodo itin padorus žmogus. Linkas galėtų tiesiog paaiškinti padėtį: jo mama miršta, o Džeiko Maklaudo numeris kažkokiu būdu atsirado jos darbo stalo stalčiuje.

– Klausau? – atsiliepia Linkas.

– Sveiki, čia Džeikas Maklaudas. Kažkas man skambino iš šio numerio?

– Taip, – pasistengia dalykiškai atsakyti Linkas. Kas žino, gal pavyks pasinaudoti šiuo keistu nesusipratimu stažuotei pas Džeiką Maklaudą – ar net *Ursulą de Gernsi* – gauti! – Atleiskit, manau, tai buvo klaida. Mano motina Melorė Blesing...

– Melorė? – klausia Džeikas Maklaudas. – Kas nutiko? Ar jai viskas gerai?

Linkas žiūri į gulbes, sklendžiančias vandeniui, jų karališką laikyseną – tvenkinio karalius ir karalienė.

– Atsiprašau, – taria Linkas. – Ar čia Džeikas Maklaudas? *Tas* Džeikas Maklaudas, kurio žmona...

– Taip.

Linkas papurto galvą.

– Jūs *pažįstate* mano mamą? Melorę Blesing? Anglų kalbos mokytoją iš Nantaketo salos?

– Ar jai viskas gerai? – dar kartą paklausia Džeikas Maklaudas. – Tikriausiai skambinate ne be priežasties.

– Taip, yra priežastis, – sako Linkas. – Ji paliko man jūsų numerį voke ir paprašė su jumis susisiekti. – Linkas akimirką nutyla. – Ji miršta.

– Ji...

– Jai vėžys, melanoma, kuri metastazavo į smegenis. Jau iškviečiau paliatyviosios slaugos slaugytoją.

Skausminga ištarti šiuos žodžius ir Linkui atrodo, kad jis veltui juos švaisto. Kodėl tai turėtų rūpėti Džeikui Maklaudui?

Kitame gale tylu, Linkas įsivaizduoja, kad Džeikas Maklaudas pagaliau supranta, jog atsiliepė į skambutį, skirtą kam nors kitam, ir svarsto, kaip mandagiai išsisukti.

– Prašau pasakyti Mel... – taria Džeikas Maklaudas.

Mel? Linkas mąsto. Ar Džeikas Maklaudas, turintis daugiau nei pakankamai galimybių tapti pirmuoju vyru Jungtinėse Valstijose, iš kur nors pažįsta jo mamą?

– Pasakyk jai... kad atvyksiu kaip įmanoma skubiau, – sako Džeikas. – Paprašyk, kad laikytųsi. – Jis atsikrenkščia. – Prašau. Pasakyk, kad aš atvažiuoju.

Pirma dalis
TREČIA DEŠIMTIS

Vasara # 1: 1993

Apie ką kalbame 1993 metais? Veiko apsuptis, Teksasas; Pasaulio prekybos centro sprogdinimas; tenisininko Arturo Ešo mirtis; roko grupė „R.E.M.“; Lorena Bobit; Robertas Redfordas, Vudis Harelsonas ir Demi Mur – aktoriai, vaidinę filme „Nepadorus pasiūlymas“; Šiaurės Amerikos laisvos prekybos sutartis; aktorius Riverio Finikso mirtis; Europos Sąjunga; reklaminė kampanija „Got Milk?“; skatinanti pieno vartojimą; „NordicTrack“; Rabino ir Arafato susitikimas; tenisininkės Monikos Seles užpuolimas; filmas „Nemiegantys Siatle“; Pasaulinis informacijos tinklas; „Buffalo Bills“ trečią kartą iš eilės pralaimi Supertaurės finalą; situacijų komedijos „Seinfeld“ veikėjai Džeris, Eleina, Džordžas ir Krameris; Vitnės Hiuston daina „I Will Always Love You“.

Kai pirmą kartą sutinkame mūsų merginą Melorę Blesing (nesuklyskite – Melorė iš tiesų yra mūsų mergina; mes būsimė kartu su ja ir gerais, ir blogais, ir bjauriais laikais), jai – dvidešimt ketveri. Ji gyvena Aukštutiniame Istaide Niujorke su pačia geriausia drauge pasaulyje, Lelanda Gledstoun, kurios kasdien po truputį vis labiau nekenčia. Jos nuomojasi butą šeštame namo be lifto aukšte. Pirmame aukšte yra prancūzų restoranas, kurio virėjai paprastomis dienomis duoda Lelandai marinuotos ir ilgai troškintos antienos arba ėrienos blaudelių, likusių po darbo valandų. Lelanda niekada nepasiūlo

pasidalinti savo vaišėmis su Melore; priima tai kaip užtarnautą užmokestį, nes *ji* rado šį butą, *ji* derėjosi dėl nuomos sąlygų ir *ji* septyniolika kartų važiavo baldų į parduotuvę „ABC Home“. Vienintelė priežastis, kodėl Melorė apskritai gyvena Niujorke, buvo ta, kad Lelanda neapgalvotai (būdama girta) užsiminė, kad jai galbūt reikėtų kambario draugės, o Melorė taip troško pabėgti iš tėvų namų Baltimorėje, kad klaidingai palaikė tai nuoširdžiu kvietimu. Melorė moka trečdalį nuomos (net ir ši suma jai yra tokia astronominė, kad sąskaitą apmoka tėvai) ir miega ant čiužinio svetainės kamputyje. Lelanda nupirko netikrą kinišką širmą, už kurios Melorė gali pasislėpti norėdama daugiau privatumo, bet ji retai ja naudojasi. Tai įžiebia pirmąjį ginčą. Pasirodo, Lelanda nupirko širmą ne dėl to, kad Melorė turėtų daugiau privatumo, bet dėl to, kad Lelandai nereikėtų matyti Melorės, skaitančios knygą, susisupusios į bjaurią marginto kartūno antklodę iš jos vaikstės miegamojo.

„Tai... nepriderama, – sako Lelanda. – Kur tavo savigarba?“

Nesutarimas dėl širmos sukelia tik nedidelę trintį, palyginti su klausimu dėl darbo. Lelanda persikėlė į Niujorką, nes norėjo dirbti mados industrijoje – jos svajonė buvo kūrybinis darbas žurnale „Harper’s Bazaar“, – ir kai Lelanda pasakė Melorei apie laisvą redaktoriaus padėjėjo vietą „Bard and Scribe“, madingiausiame literatūros žurnale mieste, Melorė nedelsdama kreipėsi dėl darbo. Vien perspektyva gauti tokias pareigas pakeitė Melorės supratimą, ką jai galėtų reikšti Niujorkas. Tapusi „Bard and Scribe“ redaktoriaus padėjėja, ji susirastų naujų meniškų, bohemiškų draugų ir prasidėtų nepaprastai žavingas gyvenimas. Tačiau Melorė nežinojo, kad Lelanda jau buvo kreipusis dėl tų pačių pareigų. Lelanda buvo pakviesta į pirmą pokalbį, tada į antrą, o po to jai buvo pasiūlytas dar-

bas, kuri ji iš karto pasičiuopo, kol Melorė tyliai stebėjo, kas vyksta, – tai ją kiek priblokšė, nors to ir reikėjo tikėtis. Jei Niujorkas būtų suknelė, jis puikiai tiktų Lelandai, tuo tarpu Melorė visą laiką ją timpčiotų ir taisytų, tarsi nejaukiai su ja jausdamasi.

Dabar kiekvieną rytą Lelanda traukia į „Bard and Scribe“ redakciją, įsikūrusią erdviose patalpose mansardoje Soho rajone su sodu ant stogo, kur rengiami prašmatnūs vakarėliai tokiems žmonėms kaip Kerolina Hailbrun, Elena Gilkraist, Dorotė Alison. O Melorė dirba priimamojo sekretore kompanijoje, ieškančioje kvalifikuotų darbuotojų. Šį darbą pasiūlė jos pačios karjeros konsultantė, nes jai pagailo Melorės.

Tačiau 1993 metų gegužės 16 dieną Melorė sulaukia telefono skambučio, kuris pakeičia jos gyvenimą.

Sekmadienis, pusė dvyliktos ryte. Melorė išėjo pabėgioti į Centrinį parką, tada užsuko kavos su sezamų riestainiu, perteptu minkštuoju sūriu su laiškiniiais svogūnais. Grįžusi namo nudžiunga – butas tuščias. Taip nutinka retai ir tęsiasi trumpai: kai Melorė grįžta iš darbo anksčiau už Lelandą arba išeina po jos. Koks svaiginamas laisvės jausmas! Ji gali apsimesti dvaro šeimininke užuot buvusi šių laikų Manhatano Saros Kru* versija – vargšės našlaitės, gyvenančios palėpėje be anglių židiniui. Gegužės šešioliktosios rytą Lelanda restorane „Elephant and Castle“ valgo vėlyvuosius pusryčius su naujaisiais draugais iš „Bard and Scribe“. Apsimestinai kilniaširdiškai ji pasiūlė eiti kartu ir Melorei, nors žinojo, kad ji atsisakys, nes neišgalės susimokėti.

* Sara Kru – Fransės Elizos Bernet knygos vaikams „Mažoji princesė“ veikėja. (Čia ir toliau – *vertėjos pastabos*.)

Suskamba telefonas, prieš atsiliepdama Melorė nueina prie garso aparatūros ir išjungia grupės „R.E.M.“ dainą „Everybody Hurts“, kurią nuolat leidžia. Tai jos mėgstamiausia tų metų daina, nors jai draudžiama jos klausytis, kai namie yra Lelanda, nes jai šaižus Maiklo Staipo rypavimas primena garsą, lyg kas nors brauktų per mokyklinę lentą nagais.

– Klausau?

– Mieloji?

Melorė sudrimba ant vienos iš madingų, bet nepatogių kavinės kėdžių, kurias Lelanda pirkė „ABC Home“. Tai Melorės tėtis. Iš tiesų jai skambinti galėjo vos keletas žmonių: tėvai, brolis Kuperis, buvęs vaikinasis Vilis, kuris moko anglų kalbos Borneo saloje (jis skambina Melorei sekmadieniais, kai tarptautiniai skambučiai pigiausi, pasigirti savo nauju egzotišku gyvenimu), arba Lelanda – pasakyti, kad užmiršo banko kortelę, ir paklausti, ar Melorė galėtų sėsti į metro ir ją atvežti?

– Labas, tėti, – taria Melorė, vos įstengdama nuslėpti, kad ne itin džiaugiasi skambučiu.

Jau geriau būtų klausytis, kaip Vilis pasakoja apie Komodo varanus.

– Mieloji? – pakartoja tėtis.

Jis atrodo toks prislėgtas, kad Melorė suklūsta. Jos tėtis Kuperis Blesingas Vyresnysis – Melorė ir jos brolis vadina jį tiesiog Vyresniuoju – yra kvalifikuotas buhalteris, kuriam priklauso keturios franšizės teisėmis valdomos „H&R Block“ buhalterinės įmonės Baltimorėje ir jos apylinkėse. Kaip ir galima tikėtis, jis itin santūraus būdo. Turbūt tai vienintelis žmogus pasaulyje, nuo pat gimimo nereiškiantis emocijų. Bet dabar jo balsas liūdnas. Ar kas nors mirė? *Mama? Brolis?*

Ne, nusprendžia Melorė. Jei kas nors būtų nutikę jos mamai, būtų paskambinęs brolis. O jei kas nors būtų nutikę bro-

liui, būtų paskambinusi mama. Bet Melorę vis tiek apėmęs keistas jausmas.

– Ar kas nors mirė? – klausia ji. – Tėti?

– Taip, – atsako Vyresnysis. – Tavo teta Greta. Pasirodo, ji mirė penktadienį. Sužinojau vos prieš valandą. Skambino Gretos advokatė. Regis, teta tau kažką paliko.

Ar tokie dalykai nutinka tikrame gyvenime? Pasirodo, taip. Melorės tetą Gretą ištiko stiprus infarktas. Penktadienio vakarą ji buvo namie Keimbridže, ruošė spagečius su pomidorais, alyvuogėmis ir kaparėliais pagal receptą iš kulinarijos knygos „The Silver Palate Good Times Cookbook“ su „namų drauge“ Rute, gyvenančia kartu. „Namų draugė“ buvo Vyresniojo sugalvotas terminas, tarytum Greta ir Rutė būtų X kartos atstovės iš serialo „Tikrasis pasaulis“. (Tą smulkmeną apie spagečius sugalvojo pati Melorė, nes ji dažnai savaitgaliais lankydavo Gretą ir Rutę Keimbridže ir žinojo, kad penktadienio vakarais jos ruošdavo maistą, šeštadieniais eidavo į muziejus, po kurių vakarieniam davavo restorane arba apsilankydavo teatre, o sekmadieniais skaitydamos „Times“ valgydavo riestainius, po to užsisakydavo kinų maisto, kurį valgydavo per televizorių žiūrėdamos kokį nors seną filmą.) Rutė iškvietė greitąją pagalbą, bet jie jau niekuo negalėjo padėti. Greta buvo mirusi.

Rutė pasirūpino, kad Greta būtų kremuota ir susisiekė su jų advokate vardu Eilina Biers. Būtent ji ir paskambino Vyresniajam. Melorės tėtis ir Greta jau dešimt metų nebendravo, nuo tada, kai mirė dėdė Bo, o teta Greta apsigyveno kartu su kolege iš Radklifo koledžo – daktare Rute Harlou, kuri jai buvo daugiau nei namų draugė. Eilina Biers pranešė Vyresniajam, kad Greta testamentu Melorei paliko stulbinamą šimto tūkstančių dolerių sumą ir namelį Nantakete.

Melorė pradeda verkti. Ji vienintelė iš šeimos palaikė ryšius su Greta, kai mirė dėdė Bo. Kas mėnesį rašė laiškus ir slapta skambindavo per Kalėdas; nors tėvai prieštaravo, ji pakvietė Gretą į koledžo baigimo šventę; keturias valandas dardėdavo pigių autobusų linijų bendrovės „Chinatown“ autobusu į Keimbridžą praleisti kartu su jomis nuostabių savaitgalių.

– Ar tikrai? – klausia ji Vyresniojo. – Ar tikrai Greta mirė? Ji paliko man pinigų ir namelį? Pinigai ir namelis dabar mano? *Tikrai* mano?

Melorė nenori, kad atrodytų, lyg pinigai ir namas jai yra svarbesni už tetos mirtį. Bet ji negali nekreipti dėmesio į netikėtai nusišypsojusią sėkmę, galinčią pakeisti visą jos gyvenimą.

– Taip, – atsako Vyresnysis.

Grįžusi po vėlyvųjų pusryčių Lelanda visa švyti, lyg būtų gėrusi „Bellini“ kokteilių; jos oda iš po asimetriškų naujos šukuosenos kirpčių atrodo iš tiesų įgavusi persikinį atspalvį. Jai prireikia akimirkos, kol pagaliau suvokia, ką sako Melorė: pranešusi, kad išeina iš darbo, ir atidirbusi privalomą laiką, ji išsikraustys. Važiuos į Nantaketą.

– Vis tiek nesuprantu, kodėl nori palikti civilizuoto pasaulio centrą ir išvažiuoti į salą, nutolusią nuo kranto keturiasdešimt aštuonis kilometrus, – sako Lelanda.

Jau praėjusios dvi savaitės, dabar sekmadienis, gegužės trisdešimta. Atsisveikindama Lelanda vaišina Melorę vėlyvaisiais pusryčiais „Coconut Grill“ 77-ojoje gatvėje. Jos sėdi prie staliuko ant šaligatvio kepinančioje saulėje, kad jas matytų vaikinai su pastatytomis marškinių apykaklėmis ir „Ray Ban“ akiniais nuo saulės, traukiantys į restoraną „J. G. Melon“ mėsainių ir „Kruvinųjų Merių“. Vienas iš tokių tipų šviesiai žaliais

„Lacoste“ marškinėliais truputį žemiau nuleidžia savo akinius, kad geriau apžiūrėtų Lelandą. Jis panašus į privačios mokyklos auklėtinį žudiką*.

Lelanda atrodo suglumusi ir liūdna. Pranešimas apie artėjantį Melorės išvykimą akimirksniu atgaivino meilę ir švelnumą tarp dviejų draugių. Pastarąsias dvi savaites Lelanda buvo labai miela. Ji ne tik pakenčia bjaurią Melorės patalynę, bet ir sėdėdama ant čiužinio krašto ilgai draugiškai šnekučiuojasi su ja. Melorei netgi pavyksta be apmaudo ir jausmo, kad yra apleista, stebėti draugės pokyčius – iššaukiamą šukuoseną, odinį švarkelį, pirkimą „Trash and Vaudeville“ už milžinišką devynių šimtų dolerių sumą, perėjimą nuo „Bartles and Jaymes“ vyno ir sulčių gėrimų prie tikro „Russian River“ šardonė.

Melorė ir Lelanda ilgėsis viena kitos. Jos buvo draugės nuo neatmenamų laikų, užaugusios viena nuo kitos per tris namus Dipdino gatvėje Baltimorės Rolando Parko rajone. Jų vaikystė buvo idiliška: dviračiais važiuodavo į prekybos centrą „Eddie’s Market“ čiulpiamų saldainių; per Lelandos patefoną klausydavosi filmo „Briliantinas“ garso takelio; į pirmąsias liemenėles grūdosi susuktas kojines ir dainuodavo į plaukų šepėčius vietoj mikrofono; vakarais, kai snigdavo, sėdėdavo Gledstounų sūkurinėje vonioje lauke; po pamokų Lelandos žaidimų kambaryje žiūrėdavo serialą „Pagrindinė ligoninė“, per reklamas ant gauruoto kilimėlio žaisdavo vaikiškus kortų žaidimus. Iki vyresniųjų klasių jos buvo tobuli angelėliai, o tada ėmė kvailioti. Kai mokėsi baigiamojoje klasėje, Lelandos tėtis Stivas Gledstounas nusipirko „Saab“ nudengiamu stogu. Kartą Lelanda neatsiklaususi pasiėmė automobilį, vidury nakties su-

* Turimas omeny amerikietis R. E. Čambersas (pravarde *Preppy Killer*), nuteistas už aštuoniolikmetės merginos nužudymą Niujorko Centriniam parke.

stojo prie Melorės namų ir mėtė akmenėlius į jos miegamojo langą, kol ši sutiko pasivažinėti. Su nuleistu automobilio stogu jos nuvažiavo iki pat Baltimorės Vidinio uosto rajono, per kasetinį grotuvą paleidusios plyšauti „Yaz“ duetą „Upstairs at Eric’s“. Žinoma, jas pričiupo. Kai vėjo sutarsytais plaukais grįžo į Dipdino gatvę, visi keturi tėvai stovėjo Gledstounų namo įvažoje.

„Mes nepykstame, – sakė jie. (Tikriausiai tai buvo Stivo Gledstouno įtaka, nes iš visų keturių jis buvo pats atlaidžiausias.) – Mes nusivylę.“

Kiek prisimena, Melorei dvi savaites buvo uždrausta vakarais išeiti iš namų. Lelanda taip pat buvo nubausta, bet po trijų dienų jau vaikščiojo, kur norėjo.

– Turiu išbandyti ką nors naujo, – dabar sako Melorė dažydama keptą saldžią bulvytę klevu sirupe. – Imtis ko nors viena.

Be to, civilizuoto pasaulio centras jau dabar virtęs verdančiu katilu, o dar net ne birželis; betoninės gatvės kepa, šiukšlių dėžė gatvės kampe dvokia ir jai nėra svetingesnės vietos už 6-ojo traukinio peroną. Kas nenorėtų išvažiuoti į Nantaketą vasarai? Arba visam laikui?

Kai po šešių savaitių Melorės brolis Kuperis paskambina pranešti, kad pasipiršo Kristelei Betun, su kuria susitikinėjo tris mėnesius, Melorė taip apsvaigusi nuo savo naujojo gyvenimo saloje, jog pamiršta deramai apstulbti.

– Šaunu! – sako ji.

– Ir nepaklausi, ar ji laukiasi? – sako Kuperis.

– O ji laukiasi?

– Ne, – atsako jis. – Tiesiog esu beprotiškai įsimylėjęs ir žinau, kad noriu visą savo gyvenimą praleisti su Kristele, todėl pamaniau – kodėl laukti? Susituokime kaip galima greičiau.

Žinoma, proto ribose. Nenoriu bėgti iš namų ir tuoktis slapta. Vyresnysis ir Kitė mane nudėtų. Kaip supranti, jie ne itin laimingi.

– Aišku, – taria Melorė. – Tai kaip judu susipažinote?

– Kristelė dirba padavėja, ji aptarnavo mane restorane „Old Ebbitt Grill“, – sako Kuperis.

– Nėra nieko blogo dirbti padavėja, – taria Melorė. Ji pati tris dienas per savaitę dirba padavėja restorane „Vasarnamio baseinas“ Skonsete. – Ar ji mokėsi koledže?

– Kurį laiką studijavo Merilando universitete, – sako Kuperis.

Gan miglotai, – mąsto Melorė. „Kurį laiką“ gali reikšti kelis semestrus arba kelias savaites. Bet nesvarbu. Melorė neketina smerkti; tam jie turi savo mamą. Kitė Blesing yra kaip apsėsta išsilavinimo, išsiauklėjimo ir padėties visuomenėje.

– Jūs tuokiatės per Kalėdas, – sako Melorė. Tokio dalyko ji niekada nesuprato – Kalėdos jau ir taip įtemptos, kupinos pašėlusio skubėjimo ir nerimo; kam dar labiau viską apsunkinti? Bet ji nesmerks! – Kur kelsite vestuves?

– Baltimorėje, – sako Kuperis. – Kristelės mama neturi pinigų, o tėvo jų gyvenime apskritai nėra.

Melorė bando įsivaizduoti mamos reakciją į šią žinią. Kitė pralaimėjo karą, bet laimėjo lemtingą mūšį. Kristelės šeima kelia nusivylimą, tad jų šeimos nesusijungs į vieną dinastiją. Vis dėlto tai reiškia, kad Kitė neturės varžovės planuojant vestuves. Ji reikalaus skoningų Kalėdų (baltos lemputės, tamsiai raudoni aksominiai kaspiniai, Hendelio „Mesijas“) vietoj neesetiškų (elfai, karamelinės lazdelės, „Jingle Bells“).

– Džiaugiuosi dėl tavęs, Kupai, – sako Melorė.

Tikriausiai pirmą kartą gyvenime ji kalba nuoširdžiai. Visus savo dvidešimt ketverius metus Melorė kentė nuo chro-

niško pavydo broliui. Kuperis yra auksinis berniukas, o ji tik sidabrinė mergaitė. Jis – sausainis su šokolado gabaliukais, o ji – avižinių miltų sausainis su razinomis, kurį žmonės taip pat mėgsta, bet ne taip kaip pirmąjį.

– O dabar noriu paprašyti tavo paslaugos, – sako Kuperis.

– Ak, – tarsteli Melorė. Jis nori *jos* paslaugos? Čia tai bent naujiena! Kuperis yra „Brookings Institution“, ekspertų grupės Vašingtone, politikos strategas. Jo darbas svarbus, netgi prestižinis (nors Melorė neapsimetinės, kad supranta, ką iš tiesų jis daro). Ko jam gali iš jos reikėti? – Žinai, kad gali prašyti visko, ko tik nori.

– Norėčiau surengti bernvakarį... na, ne vakarėlį, bet visą viengungių savaitgalį. Nieko pašėlusio, tik aš, Frėjus, žinoma, ir Džeikas Maklaudą.

Žinoma, Frėjus, galvoja Melorė vartydama akis. Ir Džeikas Maklaudą, paslaptinęs Džeikas Maklaudą, Kuperio didysis brolis iš universiteto brolijos „Phi Gamma Delta“ – arba „Fiji“, – kurio Melorė dar nebuvo mačiusi. Tačiau keletą kartų įdomiai pasikalbėjo telefonu.

– Tikrai? – taria ji.

– Ir galvojau, kad galbūt galėčiau surengti jį Nantakete Darbo dienos savaitgalį? – Jis kiek patyli. – Jei neprieštarautum, kad trys vaikinai miegotų ant sofų... arba ant grindų, nesvarbu.

– Turiu du laisvus miegamuosius, – sako Melorė.

– Tikrai? – nustemba Kuperis. – Tai ten... tikras namas? Man buvo susidaręs įspūdis, kad tai labiau, na, žinai, lūšna.

– Tai nėra didelis namas, bet ir ne lūšna, – sako Melorė. – Pamatysi, kai atvažiuosi.

– Vadinas, sutinki? – taria Kuperis. – Darbo dienos savaitgalį?

– Žinoma, – sako ji. *Darbo dienos savaitgalį galbūt žadėjo*

atvažiuoti Lelanda, – pagalvoja ji. Bet tai dar galutinai nenuspręsta. – *Mi casa es su casa*.*

– Ačiū, Mel! – susijaudinęs padėkoja Kuperis.

Padėjusi ragelį Melorė perbraukia ranka per nusidėvėjusias verandos lentas ir pagalvoja, kaip gera pagaliau turėti tai, kuo galima pasidalyti su kitais.

To pokalbio dieną mūsų mergina yra tokia įdegusi, kad jos oda atrodo it nugludinta mediena, o pilkšvai rudi plaukai nušviesėję. Žiūrint tam tikru kampu atrodo net visai šviesūs. Ji neteko keturių kilogramų – taip tik spėja, nes namelyje nėra svarstyklių, – bet tikrai jaučiasi sustiprėjusi fiziškai, kadangi jos vienintelė transporto priemonė yra dešimties pavarų dviratis, kurį nusipirko pagal skelbimą laikraštyje „Inquirer and Mirror“.

Tetos Gretos namelis dabar yra Melorės namelis. Gretos advokatė Eilina Biers pasirūpino nuosavybės perdavimo dokumentais ir vardo pakeitimu mokesčių ir draudimo sąskaitose. Viskas jau pasirašyta, užantspauduota ir atsiųsta. Bet kai kas Melorei neduoda ramybės, klausimas, kurio ji neišdrįso užduoti Vyresniajam, bet užduoda Eilina.

– Ar namelis teisiškai neturėtų atitekti Rutei? Jos buvo... – Ji neketino sakyti „namų draugės“, bet tinkamesnio žodžio nesugalvoja. *Draugės? Mylimosios?* – partnerės.

– Rutė turi namą Keimbridže, – atsako Eilina. – Jai labiau patinka gyvenimas mieste. O tavo teta labai aiškiai nurodė norinti tau palikti namelį Nantakete. Rašydama testamentą, sakė, kad tau tai bus stebuklinga vieta.

Stebuklinga.

Melorė vasaromis lankydavosi Nantakete, kai mokėsi pra-

* Mano namai yra tavo namai (*isp.*).

dinėje ir pagrindinėje mokyklose, – iki pat dėdės Bo mirties. Prisimena, kad pirmą vasarą buvo šiek tiek nejauku, nes teta Greta ir dėdė Bo neturėjo vaikų ir, pasak jos mamos, neturės nė menkiausio supratimo, kaip su ja elgtis.

„Jie protingai pasielgė pakvietę tave, o ne tavo brolių, – sakė Kitė. – Tu juk nieko daugiau neveiki, tik skaitai!“

Pusė Melorės lagamino tą vasarą buvo prikrauta knygų – Nensės Driu, Luizos Mei Olkot, taip pat ir kontrabandinis Džudi Blium egzempliorius „Dieve, ar tu ten? Čia aš, Margaretė“. Visais kitais metais Melorė nesiveždavo knygų, nes visa didžiojo kambario siena jų namelyje buvo paversta biblioteka. Vasaromis jos teta ir dėdė neskaitydavo knygų, susijusių su darbu, – skaitydavo tik savo malonumui. Per šešias vasaras Melorė susipažino su Džuditos Krentc, Hermano Vouko, Danielės Stil, Džeimso Klavelio, Barbaros Teilor Bradford ir Ericho Sigalo kūryba. Nebuvo jokių ribojimų ar knygų, skirtų tik suaugusiesiems, nebuvo nieko viršesnio už skaitymą; tai buvo laikoma švenčiausia veikla, kokia tik gali žmogus užsiimti.

Melorei be galo patiko tetos ir dėdės namelis. Jo bendra erdvė buvo vienas didžiulis kambarys su medinėmis sijomis ir kaštonų spalvos medinėmis sienų plokštėmis. Ten stovėjo dulkėtas plytų židinyš, kieta kaip akmuo žaliu tvidu aptraukta sofa, du sukamieji foteliai, senovinis televizorius su antenomis, panašiomis į kiškio ausis, ir inksto formos rašomasis stalas prie lango, iš kurio vėrėsi vaizdas į tvenkinį. Prie jo teta Greta rašydavo atvirukus ir laiškus žmonėms iš Keimbridžo. Erdvę tarp svetainės ir virtuvės skyrė ilgas siauras stalas. Virtuvės stalviršiai buvo šviesaus margo plastiko, o visi buitiniai prietaisai – šviesios karamelės spalvos. Ant viryklės visada stovėjo didelis juodas puodas. Buvo tik viena vonia, išklijuota mažutėmis kvadratinėmis plytelėmis, žvilgančiomis kaip žėrutis. Melorės

kambaryje stovėjo dvi viengulės lovos, vienos čiužinys buvo kietas kaip marmuro plokštė, ant jos ji laikė knygas, o miegojo ant kitos, kurios čiužinys buvo minkštesnis. Kartais ji nukelirdavo į trečią miegamąjį, bet jis turėjo tik vieną langą, išeinantį į šoninį kiemą, o Melorės miegamajame buvo du langai: pro vieną matėsi šoninis kiemas, o pro kitą – vandenynas. Kas vakarą ji užmigdavo klausydamasi bangų mūšos, vėjas niekada ne-nuilsdavo, tad visą vasarą Melorė miegodavo be ventiliatoriaus.

„Ši sala pati pasirenka žmones, – kartą pasakė teta Greta. – Ji pasirinko Bo ir mane; manau, kad pasirinko ir tave.“

Melorė prisiminė, kad po šių žodžių pasijuto... išsventinta, tarsi pakviesta į išrinktųjų klubą. „Taip, – pamanė ji. – Aš esu Nantaketo žmogus.“ Ji labai mėgo saulę, paplūdimį ir pietinio kranto bangas. „Kita stotelė – Kuba!“ – šaukdavo dėdė Bo, puldamas į vandenyną iškeltomis virš galvos rankomis. Melorei labai patiko ir tvenkinys, gulbės, raudonsparniai trupialai, laumžirgiai, nendrės ir švendrai. Jai patiko žvejoti ir plaukioti kajaku su dėde, vaikščioti ilgais pajūrio takais su teta, kuri nešdavosi nerūdijančio plieno dubenį susidėti rastiems lobiams – kietųjų moliuskų kriauklėms, jūrų sraigėms, šukutėms, moliuskų kriauklėms, retkarčiais pasitaikantiems pasaginių krabų karpaksams, glotniems į krantą išplautos medienos gabaliukams, įdomiems akmenukams, nugludintoms stiklo šukėms. Laikui bėgant jos ėmė labiau nusimanyti, išmesdavo suskilusias kriaukles ir akmenėlius, kurie išdžiūvę prarasdavo visą gražumą.

Jai patiko audringos dienos, kai bangos niršiai puldavo krantą ir tinklelio durys tarškėdavo rėmuose. Tada dėdė Bo užkurdavo židinį, o teta Greta ruošdavo omarų troškinį. Jie žaisdavo stalo žaidimą „Parcheesi“, skaitydavo knygas, per tranzistorių klausydavosi Bostono klasikinės muzikos radijo stoties.

Namelyje dar kabo tetos Gretos ir dėdės Bo nuotrauka, tik

atsikrausčiusi Melorė gerai ją apžiūrėjo. Jiedu sėdi paplūdimyje ant pintų plastikinių kėdžių, jų plaukai šlapi, pėdos smėliuotos. Ilgėliau pažiūrėjusi Melorė prisiminė, kad ji pati juos tada nufotografavo dėdės fotoaparatu. Teta Greta mūvėjo raudoną gėlėtą vientisą maudymosi kostiumėlį, krūtinę nuo saulės prisidengusi popierine servetėle. Jos tamsūs trumpi vyriškai pakirpti plaukai styrojo stati. Ji plačiai šypsojosi, žiūrėdama į ją jutai nerūpestingos vasaros džiaugsmą. Dėdė Bo buvo su akiniais nuo saulės, ant plaukuotos krūtinės pasidėjęs atverstą Džeimso Mičenerio knygą „Česapikas“.

Nuotraukoje jie atrodo laimingi, – pagalvojo Melorė. Vis dėlto, jei tik ji neklysta, jie fotografuoti tą vasarą prieš dėdės Bo mirtį, taigi neilgai trukus teta Greta susiėjo su Rute, dėl ko beveik nutrūko santykiai su Melorės šeima.

Žinoma, Melorei buvo kilusi mintis, kad galbūt teta visą laiką buvo lesbietė, o gal ir dėdė buvo gėjus. Galbūt jie susituokė dėl patogumo arba todėl, kad juos siejo tvirta nuoširdi draugystė, jei ne kūnų, tai protų sąjunga.

Bet Melorei nesvarbu. Ji ilgisi tetos ir dėdės, tačiau nujaučia, kad čia dar neišsisklaidžiusi jų dvasia, nes Nantakete Melorė nėkart nesijautė vieniša, nors Niujorke ją dažnai aplankydavo vienatvė.

Antradieniais, trečiadieniais ir ketvirtadieniais Melorė per priešpiečius dirba padavėja „Vasarnamio baseine“. Jos mėgstamiausia bendradarbė yra afroamerikietė vardu Epel, taip pat ji dirba psichologe konsultante Nantaketo vidurinėje mokykloje. Melorė paklausia Epel, ar mokyklai nereikia daugiau mokytojų ar bent pakaitinių mokytojų.

- Aš baigiau anglų kalbos studijas, – sako Melorė.
- Gal tau ir pasiseks, – atsako Epel. – Šiuo metu ponas Fal-

ko moko aukštesniojo ir pažengusiojo lygio anglų kalbos, bet jam ką tik suėjo septyniasdešimt ir jis yra viena ausimi kurčias, taigi galvojame, kad galbūt jau išeis į pensiją. Tokiu atveju rugsėjį daktarui Meidžorui, mūsų direktoriui, įteiksiu tavo gyvenimo aprašymą. Mums praverstų šviežias kraujas.

Melorė džiaugiasi, bet nenori, kad vasara greitai prabėgtų. Iš „Vasarnamio baseino“ atsiveria kvapą gniaužiantis vaizdas į Skonseto paplūdimį ir Atlanto vandenyną. Svečiai gali valgyti priešpiečius įsitaisę ant šezlongų arba prie staliukų terasoje po skėčiu nuo saulės. Maistas neblogas, Melorė pataria žmonėms paragauti mėsainių, grilyje keptų sumuštinių su vištiena ir salotų su krabų kotletukais, bet daugiausia ji uždirba iš gėrimų. Ypatingasis baro kokteilis vadinamas „Fokus-pokus“, jį sudaro keturių rūšių alkoholis. Jis kainuoja dešimt dolerių, o dauguma klientų geria jų po du ir daugiau. Melorė per dieną susirenka beveik du šimtus dolerių arbatpinigių. Ji dirba arba su Epel, arba su kita mergina Izolda, kuri yra gan bjauraus būdo, bet gerai nusimano darbe. Barmenas vardu Oliveris. Jis simpatiškas ir kalba su australietišku akcentu, todėl labai prisideda prie „Vasarnamio baseino“ sėkmės. Oliveris pritraukia jaunas merginas („Olio lėlytės“, kaip jas vadina Izolda). O būrys merginų prie baro privilioja pinigingsus vyrus.

Tai pats geriausias darbas, kokį tik Melorė turėjo. Jai pakanka dirbti tris dienas per savaitę, nes banko sąskaitoje turi tetos Gretos paliktų pinigų ateičiai. Taigi dirbdama ne visą dieną Melorė turi laiko skaityti, plaukioti ir degintis, tyrinėti salą dviračiu, po pamainos išeiti kur nors su Epel.

Kiekvieną vakarą prieš užmigdama Melorė tyliai padėkoja tetai Gretai. Kokia dovana! Kokia galimybė!

Visiems sunku, ji tai žino. Bet tik ne Melorei šią vasarą.

Paskutinį rugpjūčio penktadienį vėlai vakare nuaidi telefonas. Melorė leidžia įsijungti autoatsakikliui, bet išgirdusi Lelandos balsą išsiropščia iš lovos. Per vasarą ji beveik nesikalbėjo su drauge. Parašė jai vieną laišką, kuriame papasakojo apie namelį, naują darbą ir flirtą su barmenu Oliveriu. (Tai baigėsi neapgalvotu vienkartinium nakties nuotykiu, apie kurį ji dabar stengiasi negalvoti, aplenkti mintimis tarsi automobiliu apvažiuojant kelyje užmuštą gyvūną.) Kaip atsaką Melorė gavo ilgą ir vaizdingą laišką apie vasarą didmiestyje – „Indigo Girls“ koncertą Centriniam parke, darbo priešpiečius Soho rajone esančiame restorane „Cupping Room“, kur Lelanda buvo pasodinta šalia aktoriaus Meto Dilono, gėrybes Sąjungos aikštės turguje. Lelandos rašymo stilius buvo toks meniškas ir išraiškingas, kad Melorė išsaugojo laišką tam atvejui, jei Lelanda taptų įžymi ir ateityje į Melorę kreiptųsi Smitsono institutas.

Melorė tamsoje čiumpa telefoną.

– Klausau? Lelanda?

– Mel.

Išgirdusi vos vieną skiemenį Melorė supranta, kad Lelanda girta. Galbūt gėrė martinius restorane „Chumley’s“ arba grumdėsi minioje lankytojų restorane „Isabella’s“, kuriame, kaip žinoma, mėgsta lankytis Džeris Zainfeldas. O varge, Melorė visai nepasiilgsta Niujorko.

– Labas, – sako ji. – Žinai, jau vėlu. Tau viskas gerai?

Dalėlė jos baiminasi, kad vieną dieną gali sulaukti skambučio, kuris taip greitai ir netikėtai atims iš jos naująjį gyvenimą, kaip jį ir gavo.

– Klausyk... – taria Lelanda. „Klausyk“ nuskamba kaip „klasik“. – Paskambinau ir užsisakiau skrydį. Nusileisiu penktadienį aštuntą vakaro, bet atleisk – turėsiu grįžti sekmadienį vietoj

pirmadienio, nes mano draugas Harisonas rengia vakarėlį ant stogo...

– Palauk, palauk, – sako Melorė. Jos mintys – lyg susiraizgęs siūlų kamuolys. – Apie kurį penktadienį kalbame?

– Kitą, – atsako Lelanda. – Darbo dienos savaitgalį. Kaip ir planavome.

„Planavome“ – kiek perdėta. Melorė tikrai žino, kad kai jos su Lelanda apsikabino atsisveikindamos, Lelanda pasakė: „Tikiuosi atvažiuoti tavęs aplankyti. Gal Darbo dienos savaitgalį?“ Į tai Melorė atsakė: „Gali atvažiuoti kada tik nori, Li. Tu – mano geriausia draugė.“

Ir laišką Lelanda užbaigė: „Tebeprisimenu Darbo dieną!“

Melorė, žinoma, taip pat to nepamiršo, bet atrodo, kad Lelanda praleido vieną tarpinį žingsnelį – kai reikėjo paskambinti Melorei ir pasiteirauti, ar Darbo dienos savaitgalis dar tinka Melorei. Tada Melorė ir būtų pasakiusi, kad tuo metu atvažiuoja Kuperis, Freizeris Dulis ir Džeikas Maklaudą švęsti Kuperio bernvakario ir Lelandai reikėtų pasirinkti kitą savaitgalį. Bet tas žingsnelis buvo praleistas ir tai šiek tiek suerzina Melorę. Jos jau nebe mažos mergaitės, kada nori bėgiojančios viena pas kitą į namus; jos jau suaugusios.

Lelanda nusipirko lėktuvo bilietus. Ji atskrenda penktadienį aštuntą valandą.

– Turiu tau ką pasakyti, – taria Melorė. Ji nežino, kaip bus sutikta jos žinia. – Darbo dienos savaitgalį, kai būsi čia...

– Aha? – taria Lelanda.

– Bus ir Kuperis! – Tada Melorė pradeda taukšti, kad ši žinia atrodytų kaip nuostabi staigmena: – Dar neturėjau progos tau apie tai parašyti, bet per Kalėdas jis susituoks su padavėja vardu Kristelė. – Melorė lukteli, kol Lelanda suvirškins naujieną, kad galėtų galutinai priblokšti.

– Žinau, – atsako Lelanda. – Mano mama sakė.

– Tikrai? – taria Melorė ir pagalvoja: *Na, žinoma, pasakė.* Kitė ir Lelandos mama Džerė Gledstoun yra geriausios draugės, nuo gegužės iki rugsėjo pabaigos kiekvieną dieną kartu žaidžia tenisą užmiesčio klube. – Aišku, gerai. Taigi Kuperis paklausė, ar priimčiau jį Darbo dienos savaitgalį, kad galėtų čia atšvęsti savo viengungio savaitgalį, o kadangi nebuvo šimtu procentų tikra, ar tu atvažiuosi, tai sutikau.

– Viengungio savaitgalis? – taria Lelanda. – Ar tai reiškia tai, ką galvoju?

– Taip, – sako Melorė. – Atvažiuoja ir Frėjus.

Melorė manė, kad Lelandai galimybė pamatyti Freizerį Dulį bus lyg dvidešimt vinių į karštą, bet Melorė girdi tik sunkų kvėpavimą ir po jo pasipylusį srautą neaiškių žodžių, kuriais Lelanda tarytum stengiasi kažkuo įtikinti ją arba save pačią.

– Nieko tokio, viskas bus gerai, viskas baigta, tai buvo labai seniai, dabar jis turi kitą merginą – Šiną ar Šebą, bet girdėjau, kad jie išsiskyrė, o aš kiekvieną savaitgalį vaikštau į pasimatymus, dar neturiu vieno ypatingojo, bet tai tik laiko klausimas, esu išranki, bet būdama su Frėjumi, atvirai kalbant, supratau, kaip lengva apsirikti ir susidėti su antrarūšiu... – Lelanda uždususi nutyla. – Jis žino, kad aš atvažiuoju?

– Ne, – sako Melorė.

– Na, tai ir nesakyk jam, – taria Lelanda. – Tegul tai būna staigmena.

Melorė iš karto supranta, kokia katastrofa laukia. Savaitgalį atvažiuoja ir Lelanda, ir Freizeris Dulis – vidurinėje mokykloje jis buvo Lelandos vaikinai, tas, su kuriuo ji ėjo į išleistuvių vakarą, su kuriuo prarado nekaltybę. Jie oficialiai išsiskyrė, kai Frėjus išvažiavo į koledžą, bet Melorė žino, kad iš tikrųjų jie

taip ir neišsiskyrė. Pavyzdžiui, tais metais, kai Melorei ir Lelandai suėjo dvidešimt vieni, „Bohager’s“ restorane vyko vyresniųjų klasių auklėtinių susitikimas. Jame dalyvavo ir Frėjus, o vakaro pabaigoje Lelanda išėjo kartu su juo.

Gal ir gerai, kad Lelanda atvažiuoja šį savaitgalį? Galbūt jiedu su Frėjumi vėl permiegos, prisiminę senus laikus, ir tai bus tikroji pabaiga, kurios jiems abiem reikia?

Bet taip galvotų tik naivioji Poliana*. Labiau tikėtina, kad Lelandos pasirodymas sukels nereikalingų dramų Kupui, kuris tikisi smagiai praleisti viengungio savaitgalį. Bet ką Melorė gali padaryti?

Po kelių dienų Melorei paskambina Kuperis ir ji pagalvoja: *Turiu jam pasakyti*. Tai gali būti staigmena Frėjui, bet ne jos broliui.

Pasirodo, ir Kuperis turi staigmeną.

– Bernvakario savaitgalio nebus, – sako jis.

– Nebus? – nustemba Melorė. Viena vertus, tai šioks toks palengvėjimas. Epel užrašė Melorės vardą pačiame pakaitinių mokytojų sąrašo viršuje ir pasakė Melorei, kad labai tikėtina, jog ją iškvies jau pačią pirmą dieną. Bet kita vertus, Melorė pajunta aštrų nusivylimą. – O kodėl?

– Kristelė nenori, kad rengčiau bernvakarį, – sako Kuperis. – Jos nuomone, jie vulgarūs.

– Jie ir yra vulgarūs, – sako Melorė. – Pasakyk Kristelei, kad tai ne bernvakaris. Tai – tik savaitgalis su draugais. Nebus striptizo šokėjų, alaus gėrimo varžybų ar kokteilių „Seksas paplūdimyje“. – Ji nutyla. – Ar bus?

– Dabar jau nebe, – niūriai atsako Kuperis.

– Juk ji supras, jei pasakysi, kad būsi tik tu su dviem drau-

* Eleanoros H. Porter knygos vaikams „Poliana“ pagrindinė veikėja.

gais pas savo sesę, – sako Melorė. – Nors, tiesą sakant, gal ir gerai, jei jį atšauksi, nes... šį savaitgalį atvažiuoja ir Lelanda.

– Tikrai? – taria jis. – Tu juokauji? Tai juk *nuostabu!* Tada tikrai turime atvažiuoti. Jei neatvažiuosim, Frėjus man niekada neatleis.

– Frėjui tai turėtų būti staigmena, – sako Melorė. Jai pakyla nuotaika, brolio entuziazmas toks netikėtas. – Bent jau Lelanda taip nori.

Kuperis sukikena.

– Kaip *puiku!* – taria jis. – Pamiršk, ką sakiau prieš tai. Mes atvažiuojame, pasakysiu Kristelei, kad turės su tuo susitaikyti. Frėjus, Džeikas ir aš atplauksime keltu penktadienį trečią valandą po pietų.

– Lauksiu jūsų, – sako Melorė. – Su džiaugsmu!

Melorės vienos nakties nuotykis su barmenu Oliveriu atnešė kelis teigiamus rezultatus. Pirma, tai užbaigė ilgą romantikos sausrą. Melorė su niekuo nesusitikinėjo nuo tada, kai praėjusį rugpjūtį Vilis iškeliavo į Borneo. Antra, Oliveris supažindino Melorę su savo bičiuliu Skočiu, kuris norėjo parduoti savo 1977-ųjų „K5 Blazer“ nudengiamu stogu, nes ketino tuoktis ir išvažiuoti studijuoti verslo koledže.

Ankstyvą penktadienio popietę ji nuvažiuoja apžiūrėti visureigio „Blazer“, kuris atrodo toks tinkamas paplūdimiui, kad Melorė iš karto jį įsimyli ir nė nemirkteli, kai sužino, kad jo pavarų dėžė mechaninė, o pavarų perjungimo svirtis tokio pat ilgio kaip jos šlaunikaulis. „Naujos padangos, – sako Skotis. – Nepramušamos.“ Jis parodo, kaip atidengti stogą ir vėl tvarkingai uždengti, bet dabar vasara, todėl Melorė važinės nuleistu stogu. Ji įteikia Skočiui tris tūkstančius dolerių grynaisiais ir gauna nuosavybės dokumentus.

ELIN HILDERBRAND (g. 1969 m.) – amerikiečių rašytoja, dvidešimt penkerius metus gyvenanti Nantaketo kurorte, dvidešimt dviejų bestseleriais tapusių romanų autorė, kurią spauda vadina „paplūdimio romanų karaliene“. Lietuviškai jau išleisti jos romanai „Tobula pora“ („Tyto alba“, 2019), „Miestelis prie vandenyno“ („Tyto alba“, 2020), „Dvynės“ („Tyto alba“, 2021).

Vėlyvas 2020-ųjų pavasaris. Prieš prarasdama sąmonę Melorė Blesing dar spėja paprašyti devyniolikmečio sūnaus Linko paimti voka iš stalčiaus. Ant priekinės voko pusės parašyta: „Prašu paskambinti“, o viduje – lapelis su telefono numeriu. Linkas suglumęs. Ką sakyti? Ir kas turėtų atsiliepti? Išgirdęs nepažįstamo vyro balsą Linkas sutrinka dar labiau. Ar gali būti, kad tai tas pats Džeikas Maklaudą, kurio žmona kandidatuoja į prezidentus? Tai turbūt klaida. Kas gali sieti šį vyrą ir jo mamą – penkiasdešimt vienerių metų anglų kalbos mokytoją iš Nantaketo salos?

Filmo *Same Time, Next Year* įkvėptas romanas, kurį skaitant norisi tuo pačiu metu šypsotis ir ilgesingai liūdėti. Autorė tikroviškai vaizduoja personažus, neslėpdama jų silpnybių, ir nuosekliai papasakoja neįtikėtiną meilės istoriją, prasidėjusią 1993-iaisiais. Dvidešimt aštuonios vasaros, du jauni žmonės ir meilės pažadas – vieną savaitgalį per metus praleisti kartu, kad ir kas nutiktų... Kaip tai keičia likimus ir ar įmanoma gyventi slaptą gyvenimą nieko nesugriaunant?

„28 vasaros“ – tai įtraukianti ir užburianti istorija apie meilę ir nuodėmę, kaltę ir pavydą, baimę ir liūdesį. Apie mūsų pasirinkimus ir kainą, kurią tenka už tai sumokėti.

ISBN 978-609-466-575-2

TYTO ALBA

9 786094 665752

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt